

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 5. februára 2014 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priame dane – Sloboda usadiť sa – Vnútroštátna daňová úprava zavádzajúca osobitnú daň z obratu z maloobchodnej činnosti v predajniach – Veľké obchodné reťazce – Existencia diskriminačného úroku – Nepriama diskriminácia“

Vo veci C-385/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Székesfehérvári Törvényszék (Maďarsko) z 26. júla 2012 a doručený Súdnemu dvoru 13. augusta 2012, ktorý súvisí s konaním:

Hervis Sport és Divatkereskedelmi Kft.

proti

Nemzeti Adó és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, E. Juhász, M. Safjan, J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia A. Rosas, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev a C. Toader,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. júna 2013,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Hervis Sport és Divatkereskedelmi Kft., v zastúpení: L. Darázs a A. Dezső, úgovédek,
- Nemzeti Adó és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága, v zastúpení: Z. Horváthné Ádám,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a K. Szijjártó, splnomocnení zástupcovia,
- rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer a F. Koppensteiner, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: K. Talabér-Ritz a W. Mölls, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 5. septembra 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 18 ZFEÚ, 26 ZFEÚ, 49

ZFEÚ, 54 ZFEÚ až 56 ZFEÚ, 63 ZFEÚ, 65 ZFEÚ a 110 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Hervis Sport és Divatkereskedelmi Kft. (ďalej len „Hervis“) a Nemzeti Adó és Vámhivatal Középdunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Hlavná regionálna daňová správa Stredné Zadunajsko patriaca pod štátnu daňovú a colnú správu), ktorého predmetom je platba osobitnej dane z obratu niektorých odvetví maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorú Maďarsko zaviedlo pre roky 2010 až 2012.

Právny rámec

3 V preambule zákona č. XCIV z roku 2010 o osobitnej dani, ktorá sa vzťahuje na určité odvetvia (egyes ágazatokot terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. törvény, ďalej len „zákon o osobitnej dani“) sa uvádza:

„V rámci nastolenia rozpočtovej rovnováhy Parlament prijíma tento zákon, ktorým sa zavádza osobitná daň zaťažujúca daňovníkov, ktorých schopnosť prispievať do verejných zdrojov prevyšuje všeobecnú daňovú povinnosť.“

4 § 1 tohto zákona obsahujúci „Vysvetľujúce ustanovenia“ stanovuje:

„Na účely tohto zákona sa rozumie:

1. maloobchodnou činnosťou v predajniach: v súlade s jednotnou nomenklatúrou hospodárskych činností platnou k 1. januáru 2009 činnosti zahrnuté do odvetvia č. 45.1., s výnimkou veľkoobchodu s vozidlami a prívesmi, do odvetví č. 45.32, 45.40, s výnimkou opráv a veľkoobchodu s motocyklami, ako aj do odvetví 47.1 až 47.9, to znamená všetky obchodné činnosti, pri ktorých kupujúcim môže byť tiež fyzická osoba, ktorá nie je považovaná za podnikateľa.

...

5. istým obratom: v prípade daňovníka podliehajúceho zákonu o účtovníctve istý obrat z predaja v zmysle zákona o účtovníctve; v prípade daňovníka podliehajúceho zjednodušenej podnikateľskej dani a nepodliehajúceho zákonu o účtovníctve obrat bez [dane z pridanej hodnoty (DPH)] v zmysle zákona o režime zdanenia; v prípade daňovníka podliehajúceho zákonu o dani z príjmov jednotlivcov, príjmy bez DPH v zmysle zákona o dani z príjmov. ...

6. podnikateľom: podnikateľ v zmysle zákona o miestnych poplatkoch.“

5 Podľa § 2 zákona o osobitnej dani:

„Dani podliehajú:

- a) maloobchodná činnosť v predajniach,
- b) telekomunikačné činnosti, ako aj
- c) dodávky energie.“

6 § 3 tohto zákona definuje daňovníkov takto:

„(1) Daňovníci sú právnické osoby, iné organizácie v zmysle všeobecného zákonníka o daniach a samostatne zárobkovo činné osoby vykonávajúce činnosť podliehajúcu dani v zmysle § 2.

(2) Dani podliehajú takisto organizácie a jednotlivci nerezidenti, pokiaľ ide o ziskovú činnosť podliehajúcu dani uvedenej v § 2, ak ich vykonávajú na vnútornom trhu prostredníctvom dcérskych spoločností.“

7 Podľa § 4 uvedeného zákona:

„(1) Základom dane je čistý obrat daňovníkov dosiahnutý ziskovými činnosťami uvedenými v § 2 počas daňového obdobia.

(2) V prípade ziskovú činnosť uvedenú v § 2 písm. a) základ dane zahŕňa obrat z plnení poskytovaných v rámci uvádzania kúpeného tovaru na trh dodávateľom tovaru, ktorý bol kúpený s cieľom maloobchodného predaja (výrobca alebo predajca tovaru), ako aj sumu príjmov zo ziskovú činnosť poskytutej týmto dodávateľom.“

8 § 5 tohto zákona, ktorý stanovuje sadzbu tejto dane, uvádza:

„Uplatňuje sa sadzba dane:

a) pre ziskovú činnosť uvedenú v § 2 písm. a) je sadzba dane 0 %, ak základ dane neprekračuje 500 miliónov [maďarských forintov (HUF)], 0,1 %, ak je základ dane vyšší ako 500 miliónov HUF, ale nižší ako 30 miliárd HUF, 0,4 %, ak je základ dane vyšší ako 30 miliárd HUF, ale neprekračuje 100 miliárd HUF, a 2,5 %, ak je základ dane vyšší ako 100 miliárd HUF.

...“

9 § 6 zákona o osobitnej dani, ktorý obsahuje ustanovenia smerujúce k zamedzeniu dvojitého zdanenia znie takto:

„Ak zisková daň daňovníka uvedená v § 2 písm. c) je takisto zdaniteľná podľa § 2 písm. a) a/alebo b), je daňovník povinný v súvislosti s ziskovou činnosťou uvedenou v § 2 písm. a) alebo b) zaplatiť iba sumu, ktorá je najvyššia zo súm vypočítaných podľa sadzieb stanovených v § 5 písm. a) a c) alebo § 5 písm. b) a c).“

10 § 7 tohto zákona definuje podmienky, za ktorých sa táto daň uplatní na tzv. prepojené podniky:

„(1) Daň, ktorej podliehajú daňovníci považovaní za prepojené podniky v zmysle zákona [?. LXXXI z roku 1996] o dani z príjmu právnických osôb a z dividend [alebo len ‚zákon LXXXI z roku 1996‘] sa musí stanoviť tak, že sa sčítajú čisté obraty z ziskovú činností uvedených v § 2 písm. a) a b), ktoré vykonávajú daňovníci, medzi ktorými existujú vzťahy prepojených podnikov, a suma získaná uplatnením sadzby stanovenej v § 5 na túto celkovú sumu musí byť rozdelená medzi daňovníkov pomerne podľa ich čistých obrátov z ziskovú činností uvedených v § 2 písm. a) a b), vo vzťahu k celkovej sume čistého obratu z ziskovú činností uvedených v § 2 písm. a) a b), dosiahnutej všetkými prepojenými daňovníkmi.“

11 § 4 zákona ?. LXXXI z roku 1996, na ktorý odkazuje § 7 zákona o osobitnej dani, definuje prepojené podniky takto:

„Na účely tohto zákona,

...

23. Prepojený podnik je tvorený:

- a) da?ovníkom a podnikom, v ktorom má da?ovník priamo alebo nepriamo väčšinový vplyv v súlade s ustanoveniami občianskeho zákonníka;
- b) da?ovníkom a podnikom, ktorý má priamo alebo nepriamo väčšinový vplyv na da?ovníka v súlade s ustanoveniami občianskeho zákonníka;
- c) da?ovníkom a akýmkoľvek iným podnikom, ak tretí subjekt má priamo alebo nepriamo väčšinový vplyv v týchto dvoch podnikoch v súlade s ustanoveniami občianskeho zákonníka, pričom blízky príbuzní, ktorí majú väčšinový vplyv na da?ovníka a na iný podnik, musia byť považovaní za tretie subjekty;
- d) zahraničným podnikom a jeho materskou prevádzkou, prevádzkami zahraničného podniku, ako aj materskou prevádzkou zahraničného podniku a akýmkoľvek podnikom, ktorý je so zahraničným podnikom vo vzťahu definovanom v písmenách a) až c);
- e) da?ovníkom a jeho zahraničnou prevádzkou, ako aj zahraničnou prevádzkou da?ovníka a akýmkoľvek podnikom, ktorý je s da?ovníkom vo vzťahu definovanom v písmenách a) až c).“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

12 Hervis prevádzkuje v Ma?arsku obchody so športovým tovarom pod značkou „Hervis Sport“. Jej priamymi konkurentmi sú obchodné reťazce „Décathlon“, „Intersport“ a „SPG Sportcikk“.

13 Hervis je právnická osoba a dcérska spoločnosť SPAR Österreichische Warenhandels AG (ďalej len „SPAR“). Hervis patrí na základe § 7 zákona o osobitnej dani, ktorý definuje „prepojené podniky“ v zmysle tohto zákona, do skupiny SPAR. Z tohto dôvodu je Hervis povinná uhradiť časť osobitnej dane dlhovanej všetkými podnikmi tejto skupiny z ich celkového obratu dosiahnutého v Ma?arsku, a to tú pomernú časť dane, ktorá zodpovedá jej vlastnému obratu.

14 Z dôvodu uplatnenia značne progresívnej sadzby osobitnej dane na celkový obrat tejto skupiny podliehala Hervis priemernej daňovej sadzbe, ktorá bola výrazne vyššia ako sadzba, ktorá by zodpovedala daňovému základu tvorenému výlučne z obratov jej vlastných predajní. Podľa názoru spoločnosti Hervis sa daň ukladaná materským obchodným reťazcom, ktoré jej konkurujú, vypočítava práve na tomto daňovom základe, pretože väčšina z nich sú organizované ako franšízové predajné miesta, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu a nepatria do žiadnej skupiny.

15 Hervis z toho vyvodila, že takýto systém, ktorý v konečnom dôsledku viac zaťažuje osobitnou daňou právnické osoby, ktoré sú v zmysle zákona č. LXXXI z roku 1996 prepojené na spoločnosti nerezidentov, porušuje články 18 ZFEÚ, 49 ZFEÚ až 55 ZFEÚ, 65 ZFEÚ a 110 ZFEÚ a predstavuje nedovolenú štátnu pomoc. Keďže daňová správa zamietla sťažnosť smerujúcu k oslobodeniu od osobitnej dane za rok 2010, Hervis podala na Székesfehérvári Törvényszék (súd v Székesfehérvári), rozhodujúci v oblasti správneho súdnictva, žalobu, v ktorej sa domáhala určenia, že ustanovenia zákona o osobitnej dani sú v rozpore s právom Únie.

16 Za týchto podmienok Székesfehérvári Törvényszék rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je v súlade s ustanoveniami, ktoré upravujú všeobecnú zásadu zákazu diskriminácie (články 18 [ZFEÚ] a 26 ZFEÚ), zásadu slobody usadiť sa (článok 49 ZFEÚ), zásadu rovnosti zaobchádzania (článok 54 ZFEÚ), zásadu poskytnutia rovnakej možnosti kapitálovej úasti v spoločnostiach podľa článku 54 [ZFEÚ] (článok 55 ZFEÚ), zásadu slobodného poskytovania služieb (článok 56

ZFEÚ), zásadu voľného pohybu kapitálu (články 63 [ZFEÚ] a 65 ZFEÚ) a zásadu rovnosti pri zdaňovaní podnikov (článok 110 ZFEÚ), aby daňovníci, ktorí vykonávajú maloobchodnú činnosť v predajniach, mali povinnosť zaplatiť osobitnú daň, ak je ich čistý ročný obrat vyšší ako 500 miliónov HUF.“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

17 Maďarská vláda sa domnieva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Székesfehérvári Törvényszék, nie je presný. Tento návrh totiž dostatočne nevysvetľuje presné dôvody, na základe ktorých sa vnútroštátny súd domnieval, že rozhodnutie sporu si vyžaduje výklad ustanovení Zmluvy o FEÚ uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

18 Skutočnosti obsiahnuté v tomto návrhu však zjavne súvisia s predmetom sporu vo veci samej a umožňujú, ako to vyplýva z bodov 12 až 15 tohto rozsudku, určiť rozsah prejudiciálnej otázky a kontext, do ktorého je zasadená. Uvedený návrh, ktorý zhrnul tvrdenia uvedené žalobcami vo veci samej, týkajúce sa výkladu práva Únie a ktorý vyjadruje pochybnosti o správnosti tohto výkladu, navyše dostatočne označuje dôvody, na základe ktorých sa vnútroštátny súd domnieval, že výklad práva Únie je nevyhnutný pre vydanie jeho rozsudku.

19 V dôsledku toho treba návrh na začatie prejudiciálneho konania považovať za prípustný.

O prejudiciálnej otázke

Úvodné pripomienky

20 Keďže prejudiciálna otázka sa odvoláva súčasne na ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobody usadiť sa, slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu, najprv je potrebné určiť, ktorá sloboda je v prejednávanej veci dotknutá.

21 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že treba zohľadniť predmet danej právnej úpravy (rozsudok z 13. novembra 2012, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, bod 90 a citovaná judikatúra).

22 Na vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá sa použije len v prípade podielov umožňujúcich vykonávať nepochybný vplyv na rozhodnutia spoločnosti a určiť jej činnosť, sa vzťahuje článok 49 ZFEÚ týkajúci sa slobody usadiť sa (pozri rozsudok *Test Claimants in the FII Group Litigation*, už citovaný, bod 91 a citovanú judikatúru).

23 Predmetom sporu vo veci samej je pritom údajne diskriminačná sadzba osobitnej dane, ktorou sú zaťažení „daňovníci považovaní za prepojené podniky“ v zmysle zákona č. LXXXI z roku 1996. § 4 uvedeného zákona na účely definície tohto pojmu odkazuje na vlastníctvo podielu spoločnosťou, ktoré jej umožňuje priamo alebo nepriamo vykonávať väššinový vplyv v inej spoločnosti.

24 Za týchto podmienok sa prejudiciálna otázka týka výkladu ustanovení Zmluvy v oblasti slobody usadiť sa. Nie je preto potrebné vykladať články 56 ZFEÚ, 63 ZFEÚ a 65 ZFEÚ týkajúce sa slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu.

25 Alej treba pripomenúť, že článok 18 ZFEÚ sa môže samostatne uplatniť len v situáciách upravených právom Únie, pre ktoré Zmluva nestanovuje osobitné pravidlá zákazu diskriminácie. Zásada zákazu diskriminácie bola v oblasti slobody usadiť sa vykonaná článkom 49 ZFEÚ (rozsudok z 11. marca 2010, *Attanasio Group*, C-384/08, Zb. s. I-2055, bod 37 a citovaná judikatúra).

26 Nie je preto potrebné uskutočniť výklad článku 18 ZFEÚ, ako ani článku 26 ZFEÚ.

27 Napokon, keďže sa nezdá, že by osobitná daň viac zaťažovala výrobky pochádzajúce z iných členských štátov ako vnútroštátne výrobky, výklad článku 110 ZFEÚ je v spore vo veci samej irelevantný.

28 Z vyššie uvedeného vyplýva, že položená otázka sa má chápať tak, že smeruje k zisteniu, či sa články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave dane z obratu, akou je právna úprava vo veci samej.

O výklade článkov 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ

29 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ bránia právnej úprave dane z obratu, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, ak uvedená daň má potenciálne diskriminačné účinky voči právnickým osobám, daňovníkom, ktorí v rámci určitej skupiny sú „prepojenými podnikmi“ v zmysle tejto právnej úpravy so spoločnosťou, ktorá má sídlom v inom členskom štáte.

30 Podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania zakazuje nielen zjavnú diskrimináciu založenú na mieste sídla spoločností, ale aj všetky formy skrytej diskriminácie, ktoré použitím iných rozlišovacích kritérií vedú v skutočnosti k rovnakému výsledku (pozri analogicky najmä rozsudky zo 14. februára 1995, Schumacker, C-279/93, Zb. s. I-225, bod 26; z 22. marca 2007, Talotta, C-383/05, Zb. s. I-2555, bod 17, a z 18. marca 2010, Gielen, C-440/08, Zb. s. I-2323, bod 37).

31 Dotknutá právna úprava vo veci samej predovšetkým stanovuje rozlišovacie kritérium medzi na jednej strane daňovníkmi podliehajúcimi osobitnej dani, ktorí sú prepojení v zmysle platnej vnútroštátnej právnej úpravy s inými spoločnosťami tej istej skupiny, a na druhej strane daňovníkmi, ktorí nepatria do žiadnej skupiny spoločností.

32 Toto rozlišovacie kritérium nezakladá žiadnu priamu diskrimináciu, keďže osobitná daň z maloobchodnej činnosti v predajniach sa vyberá za podmienok totožných pre všetky spoločnosti, ktoré vykonávajú túto činnosť v Maďarsku.

33 Toto kritérium má však za následok znevýhodnenie právnických osôb prepojených s inými spoločnosťami v rámci určitej skupiny v porovnaní s právnickými osobami, ktoré nie sú súčasťou takejto skupiny spoločností.

34 To možno vysvetliť kombináciou dvoch znakov osobitnej dane.

35 Jednak sadzba uvedenej dane je predovšetkým na vyššom stupni značne progresívna v závislosti od obratu. Táto sadzba predstavuje 0,1 %, ak je základ dane 500 miliónov HUF až 30 miliárd HUF, 0,4 %, ak je základ dane 30 miliárd HUF až 100 miliárd HUF, a 2,5 %, ak je základ dane vyšší než 100 miliárd HUF.

36 Okrem toho sa táto sadzba uplatňuje na základ dane, ktorý pre daňovníkov patriacich do skupiny spoločností zahŕňa konsolidovaný obrat všetkých „prepojených“ daňovníkov tejto skupiny (pred pomerným rozdelením celkovej dane podľa obratu každého daňovníka), kým pre právnické osoby – akými sú nezávislí franšízoví predajcovia – sa obmedzuje na obrat daňovníka zohľadnený izolovane. To znamená, že daňovníci patriaci do skupiny spoločností sú zdaňovaní na základe fiktívneho obratu.

37 Hervis, rakúska vláda a Európska komisia uvádzajú, že články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ bránia

takémuto rozdielnemu zaobchádzaniu, ktoré *de iure* je založené na zdanlivo objektívnom rozlišovacom kritériu výšky obratu, avšak *de facto* znevýhodňuje dcérske spoločnosti materských spoločností, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch, vzhľadom na štruktúru maloobchodnej činnosti na materskom trhu a najmä vzhľadom na to, že veľké obchodné reťazce patriace takýmto spoločnostiam sú vo všeobecnosti, ako je to v prípade spoločnosti Hervis, prevádzkované vo forme dcérskych spoločností.

38 Treba zdôrazniť, že vzhľadom na daňové pravidlo, akým je pravidlo vo veci samej, ktorého predmetom je zdaňovanie obratu, je situácia daňovníka podliehajúceho dani, ktorý patrí do skupiny spoločností, porovnateľná so situáciou daňovníka podliehajúceho dani, ktorý nepatrí do takejto skupiny. Predovšetkým tak právnické osoby pôsobiace na trhu maloobchodnej činnosti v predajniach v dotknutom členskom štáte a patriace do skupiny spoločností, ako aj právnické osoby nepatriace do takejto skupiny, sú daňovníkmi podliehajúcimi osobitnej dani, a ich obraty sú nezávislé od obratov iných daňovníkov.

39 Za týchto podmienok je nesporné, že ak na trhu maloobchodnej činnosti v predajniach v dotknutom členskom štáte sú daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe osobitnej dane vo väčšine prípadov „prepojení“ v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch, uplatnenie značne progresívnej sadzby osobitnej dane na konsolidovaný základ dane z obratu by mohlo spôsobiť ujmu najmä daňovníkom „prepojeným“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

40 Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či táto podmienka je v celkovom kontexte, v ktorom vnútroštátna právna úprava vyvoláva účinky, splnená.

41 Ak je to tak, potom dotknutá právna úprava vo veci samej, aj keď nestanovuje formálne rozlišovanie podľa miesta sídla spoločností, zavádza nepriamu diskrimináciu na základe miesta sídla spoločností v zmysle článkov 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Gielen, už citovaný, bod 48).

42 Z ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že takéto obmedzenie môže byť prípustné iba vtedy, ak je odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. Navyše je v takom prípade potrebné, aby toto obmedzenie bolo spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa a aby neprekračovalo rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (rozsudok z 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, Zb. s. I-12273, bod 42 a citovaná judikatúra).

43 Materská vláda v tejto súvislosti vo svojich písomných pripomienkach, ako ani na pojednávaní neuviedla žiaden dôvod všeobecného záujmu, ktorý by mohol prípadne odôvodňovať dotknutý systém vo veci samej.

44 V každom prípade treba pripomenúť, že na podporu takéhoto systému nemožno ako platný dôvod uvádzať ochranu hospodárstva štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júna 2000, Verkooijen, C-35/98, Zb. s. I-4071, body 47 a 48), ako ani nastolenie rozpočtovej rovnováhy zvýšením daňových príjmov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. novembra 2002, X a Y, C-436/00, Zb. s. I-10829, bod 50).

45 Za týchto okolností je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu v oblasti dane z obratu z maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorá daňovníkom, ktorí tvoria v rámci určitej skupiny spoločností „prepojené podniky“ v zmysle tejto právnej úpravy, ukladá povinnosť sčítať ich obraty na účely uplatnenia značne progresívnej sadzby dane a následne rozdeliť takto získanú sumu dane medzi nich pomerne podľa ich skutočných obratov, ak – čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu – daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe

osobitnej dane sú vo väčšine prípadov „prepojení“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu v oblasti dane z obratu z maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorá daňovníkom, ktorí tvoria v rámci určitej skupiny spoločností „prepojené podniky“ v zmysle tejto právnej úpravy, ukladá povinnosť sčítať ich obraty na účely uplatnenia značne progresívnej sadzby dane a následne rozdeliť takto získanú sumu dane medzi nich pomerne podľa ich skutočných obrátov, ak – čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu – daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe osobitnej dane sú vo väčšine prípadov „prepojení“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

Podpisy

* Jazyk konania: maďarčina.